

той беше и крайно скромен, даже свит, за да не се издаде със своята възпианост. Той не искаше да се шуми около него, той искаше като че ли да остане някак си незабелязан от окоото на посетителите на екарисажа.

В своята служебна работа, като машинен техник поетът Вапцаров беше крайно възискателен, той познаваше до съвършенство работата с машините. Машинното отделение винаги имаше безукорен ред и чистота, а машините се поддържаха от опитния техник и поет Вапцаров винаги в пълна изправност и изящен вид, така че работниците при екарисажа, както ми разказваха, не помнели да опират да работят поради повреда на машините. Не можеше да се очаква и нещо по-друго от човека, надарен с толкова силно естетическо чувство и с душа на поет. Той не можеше да търпи и най-малкия безпорядък в машинното отделение или неизправност при машината. Двамата работници, за които стана реч по-горе, открито изказваха своето възхищение от добрия характер и отношение на поета Вапцаров към тях. В онези тежки времена на свиреп политически терор те не смееха открито да го нарекат комунист, пазейки го най-старателно, но от техните изказвания се подразбираше, че той е наистина прогресивен.

Колчем заговорваха за "своя" техник Вапцаров, както те обичаха да го наричат, те ставаха крайно внимателни и уважителни, те инстинктивно чувстваха голямото и честно сърце на своя смел поет и защитник Вапцаров.

Едва ли има пролетарски поет, освен Христо Смирненски, който така силно и искрено да бъде обичан от работниците и да се радваше още приживе на такова признание както Никола Йонков Вапцаров. Може би, за него това беше най-голямата морална награда, която получаваше още приживе от признателните му работници. Сам така може да се обясни защо двамата работници от екарисажа с та